

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/192/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312203921
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1312203921.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Juraja Považana a JUDr. Janky Richterovej v právnej veci navrhovateľky: P. Y.X., U.: M.S. XXX, zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Kubík, advokát, s.r.o., so sídlom: Staré Grunty 162, Bratislava- Karlova Ves proti odporkyni: Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO: 00 151 653, so sídlom: Tomášikova 48, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s.r.o., so sídlom: Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, o zaplatenie 2.406,60 eura s príslušenstvom, na odvolanie odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III, č.k.: 45C/43/2012-117 zo dňa 10. septembra 2013, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporkyňa **j e p o v i n n á** zaplatiť navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania v sume 231,13 eura, k rukám právneho zástupcu navrhovateľky JUDr. Peter Kubík, advokát, s.r.o., Bratislava, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa odporkyni uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke 2.406,60 eura a 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.04.2010 do zaplatenia, 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.05.2010 do zaplatenia, 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.06.2010 do zaplatenia, 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.07.2010 do zaplatenia, 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.08.2010 do zaplatenia, 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.09.2010 do zaplatenia, 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.10.2010 do zaplatenia, 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.11.2010 do zaplatenia, 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.12.2010 do zaplatenia, 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.01.2011 do zaplatenia, 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.02.2011 do zaplatenia, 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.03.2011 do zaplatenia, 9,25 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.04.2011 do zaplatenia, 9,25 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.05.2011 do zaplatenia, 9,25 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.06.2011 do zaplatenia, 9,5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.07.2011 do zaplatenia, 9,5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.08.2011 do zaplatenia, 9,5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.09.2011 do zaplatenia, 9,5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.10.2011 do zaplatenia, 9,25 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.11.2011 do zaplatenia, 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.12.2011 do zaplatenia, 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.01.2012 do zaplatenia, 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.02.2012 do zaplatenia, 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.03.2012 do zaplatenia, 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.04.2012 do zaplatenia, 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.05.2012

do zaplataenia, 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.06.2012 do zaplataenia, 8,75 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.07.2012 do zaplataenia, 8,75 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.08.2012 do zaplataenia, 8,75 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.09.2012 do zaplataenia, 8,75 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.10.2012 do zaplataenia, 8,75 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.11.2012 do zaplataenia, 8,75 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.12.2012 do zaplataenia, 8,75 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.01.2013 do zaplataenia, 8,75 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.02.2013 do zaplataenia, 8,75 % ročný úrok z omeškania zo sumy 66,85 eur od 16.03.2013 do zaplataenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Ďalej odvolací súd uložil odporkyňi povinnosť vyplácať navrhovateľke sumu vo výške 66.85 eura mesačne vždy k 15. dňu každého mesiaca počnúc dňom 01.04.2013 až do dožitia navrhovateľky, pričom vyplácanie plnenia skončí mesiacom, ktorého sa navrhovateľka dožije. Odporkyňi ďalej uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania 240,- eur za súdny poplatok a z titulu trov právneho zastúpenia, 1.575,67 eura, JUDr. Peter Kubík, advokát, s.r.o., Bratislava, na účet Č.. XXXXXXXXXXX/XXXX, vedený v Uni Credit Bank, a.s., Bratislava, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd prvého stupňa napadnutý rozsudok odôvodnil po právnej stránke podľa § 34, § 39, § 517 ods. 2, § 582 ods. 1 § 842, § 843 a § 844 veta prvá Obč. zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. a § 1, § 27 ods. 1, ods. 8, § 116, § 119 ods. 3 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a § 154 ods. 2 O. s. p. a vecne tým, že navrhovateľka sa návrhom na začatie konania domáhala zaplataenia istiny vo výške 1.604,40 eura s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že s odporkyňou dňa 16.12.1997 uzavrela zmluvu o dôchodku pomenovanú ako Zmluva o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu SLSP, a.s.“ (ďalej len „PDF“), predmetom ktorej bolo doživotné plnenie z uplatneného a priznaného nároku na plnenie z PDF. Odporkyňa sa zaviazala vyplácať navrhovateľke sumu vo výške 66,85 eura /2.014,- Sk/ mesačne, vždy k 15-temu dňu nasledujúceho mesiaca až do dožitia navrhovateľky, preto vyplácanie plnenia končí mesiacom ktorého sa príjemca dožil. Mala za to, že uzatvorená zmluva o dôchodku, ktorou sa založilo právo na doživotné vyplácanie peňažného plnenia, spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o dôchodku podľa § 842 a nasl. Obč. zákonníka. Od uzavretia zmluvy o dôchodku odporkyňa pravidelne mesačne vyplácala navrhovateľke uvedenú čiastku nepretržite až do 01.04.2010. Dňa 26.10.2009 odporkyňa vypovedala zmluvu o dôchodku podľa ustanovenia § 582 Obč. zákonníka s tým, že platnosť a účinnosť zmluvy sa mala skončiť ku koncu najbližšieho kalendárneho štvrtroka t.j. dňom 31.03.2010. Navrhovateľka považovala výpoveď za neplatnú z dôvodu, že odporkyňa nesprávne aplikovala ustanovenie Obč. zákonníka, nakoľko zmluva o dôchodku z právneho hľadiska je zmluvou o dôchodku podľa § 842 až 844 Obč. zák., ktorá sa uzatvára na doživotne alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania, pričom nie je zmluvou uzatvorenou na dobu neurčitú a ide o zmluvu ktorá nemôže byť jednostranne vypovedateľná zo strany povinného - platiťela dôchodku; nie je ju tak možné ukončiť výpoveďou podľa § 582 ods. 2 Obč. zákonníka. Nakoľko navrhovateľka považovala výpoveď za neplatnú, zmluvný vzťah medzi účastníkmi zo zmluvy o dôchodku naďalej trvá. Uplatnila si tak nárok na zaplataenie sumy 1.604,40 eura za obdobie od apríla 2010 do marca 2012, celkom za 24 mesiacov spolu s príslušenstvom.

Odporca žiadal návrh zamietnuť s uvedením, že právo na plnenie ktorého sa navrhovateľka domáha je v rozpore s hmotným právom a ak by v minulosti existovalo, už zaniklo a preto súd nemôže poskytnúť právnu ochranu neexistujúcemu právu.

Návrhom zo dňa 21.03.2013 navrhovateľka súd prvého stupňa žiadala o zmenu návrhu spočívajúcu v rozšírení návrhu, ktorým sa domáhala zaplataenia istiny vo výške 2.406,60 eura za mesiace apríl 2010 až marec 2013 spolu s príslušenstvom a žiadala, aby odporkyňi bola uložená povinnosť vyplácať navrhovateľke sumu vo výške 66,85 eura mesačne vždy k 15. dňu každého mesiaca počnúc dňom 01.04.2013 do dožitia navrhovateľky, pričom vyplácanie plnenia skončí mesiacom, ktorého sa navrhovateľka dožije, o ktorom súd rozhodol uznesením, č.k.: 45C/43/2012-104 zo dňa 20.04.2013.

Súd prvého stupňa mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že návrh navrhovateľky bol podaný dôvodne. Mal za preukázané, že účastníci dňa 16.12.1997 uzatvorili písomnou formou Zmluvu o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s.“ (ďalej aj „PDF SLSP“), v ktorej sa odporkyňa ako povinná zaviazala vyplácať navrhovateľke ako príjemcovi doživotne sumu 66,85 eura / 2.014.- Sk/ vždy k 15-temu dňu každého mesiaca až do dožitia príjemcu, počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom začal príjemca poberať starobný alebo plný invalidný dôchodok, v zmysle § 842 a nasl. Obč. zák., a to zmluvu o dôchodku. Výpoveď danú odporkyňou

navrhovateľke zo dňa 26.10.2008 podľa § 528 ods. 1 Obč. zákonníka súd prvého stupňa považoval za neplatnú z dôvodu, že zmluva o dôchodku bola uzatvorená na doživotie t.j. do dožitia, ktorá je ohraničená smrťou navrhovateľky ako objektívne zistenou skutočnosťou. V zmluve o dôchodku bol presne vymedzený začiatok a koniec právneho vzťahu, a to počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom začal príjemca poberať starobný alebo invalidný dôchodok až do dožitia navrhovateľky. Výpoveď odporkyne zo dňa 26.10.2009 tak považoval za neplatnú pre rozpor so zákonom podľa § 39 Obč. zákonníka, nakoľko podľa cit. ustanovenia vypovedať možno iba zmluvu dojednanú na dobu neurčitú; odporkyňa preto nemohla dať navrhovateľke výpoveď podľa § 582 ods. 1. Obč. zák., a preto má naďalej povinnosť poskytovať plnenie navrhovateľke podľa uzatvorenej zmluvy o poskytovaní plnenia. Poukázal tiež na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.04.2012, č.k.: US 26/2012- 33.

Súd prvého stupňa sa ďalej nestotožnil s názorom odporkyne, že podľa § 575 ods. 1 Obč. zákonníka zaniklo právo na plnenie, pretože sa stalo nemožným v zmysle § 27 ods. 8, § 116 a §119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zák. č. 483/2001 o bankách, ktorý neumožňuje banke uskutočňovať činnosti, ktoré sú v rozpore so zákonom o bankách s uvedením, že odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa nemôže pokračovať v činnosti, ktorej vykonávanie je v rozpore s týmto zákonom, keď banka má poskytovať plnenie hospodársky neodôvodnené, alebo plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote. Vychádzal zo skutočnosti, že odporkyňa bola zamestnávateľom vo vzťahu k svojmu dlhoročnému zamestnancovi - navrhovateľke, ktorá pracovala u odporkyne, poskytla jej určitú protihodnotu, odporkyňa mala zisk, preto vytvorila podporný dôchodkový fond, ktorý slúžil na podporu zabezpečenia životnej úrovne, ktorú pracovníci dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity, na ocenenie ich vernosti, kvality ich práce a na podporu stabilizácie pracovníkov. Zmluvu s navrhovateľkou odporkyňa neuzatvárala ako podnikateľ pri výkone podnikateľskej činnosti; nejedná sa preto o vzťah banky s klientom a na vec nemá vplyv ani tá skutočnosť, že zmluva bola uzatvorená po skončení pracovného pomeru, nakoľko bez predchádzajúceho pracovného pomeru za splnenia požadovaných podmienok by predmetná zmluva o dôchodku ani nebola uzavretá.

Zaujal názor, že ust. § 27 ods. 8 zákona o bankách sa nevzťahuje na predmetnú zmluvu o dôchodku v tom zmysle, že záväzok odporkyne voči navrhovateľke zanikol z dôvodu nemožnosti plnenia (§ 575 a nasl. Obč. zákonníka), a túto vyhodnotil ako nedôvodnú, keď odporkyňou citované ust. § 27 ods. 8 zákona o bankách sa vôbec netýka vzťahov upravených predmetnou Zmluvou o dôchodku, t. j. interných vecí banky ako zamestnávateľa a jej zamestnanca, ale upravuje vzťahy banky t. j. pri podnikaní banky, čo vyplýva zo začlenenia tohto ustanovenia v časti zákona o bankách nazvanej "požiadavky na podnikanie banky a pobočky zahraničnej banky". Zákon o bankách upravuje vzťahy odporcu ako banky navonok, t.j. uzatváranie zmlúv s klientmi či inými bankami vzhľadom k predmetu podnikateľskej činnosti, pričom upravuje aj niektoré vzťahy súvisiace s týmito aktivitami podľa § 1 cit. zák.; uzatváranie zmlúv o dôchodku s vlastnými zamestnancami tak nie je podnikaním banky.

Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že na právny vzťah založený medzi účastníkmi zmluvou o dôchodku nemožno aplikovať citovaný zákon o bankách. Ustanovenie § 119 ods. 3 zákona o bankách len stanovuje bankám povinnosť zosúladiť svoje právne vzťahy voči tretím osobám vzniknuté pri vykonávaní činnosti podľa doterajších predpisov so zákonom o bankách do 6 mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto predpisu. Ak by sa banka dostala do rozporu so svojou povinnosťou zosúladiť svoje vzťahy s tretími osobami, tak jej hrozí správna sankcia. Zákon o bankách však nestanovuje, že by plnenie zo zmlúv uzavretých v rozpore s ust. 27 ods. 8 Zák. o bankách bolo nemožné alebo protiprávne, z tohto ustanovenia nevyplýva skutočnosť, že by došlo k zániku zmluvy o dôchodku z dôvodu nemožnosti dodatočného plnenia, záväzok povinného zo zmluvy trval aj pri zmene jeho právnej formy ako aj pre jeho právneho nástupcu (bod 6 zmluvy); navyše uviedol, že odporkyňa plnila zo zmluvy o dôchodku od účinnosti zákona o bankách po 01.01.2002 až do jej vypovedania. Ďalej skonštatoval, že zmluva o dôchodku nie je ani zmluvou uzatvorenou za nápadne nevýhodných podmienok pre odporkyňu či zmluvou zaväzujúcou na hospodársky neoprávnené plnenie alebo plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote, nakoľko zmluva o dôchodku je zmluvou uzatváranou za nápadne nevýhodných podmienok pre jednu zo zmluvných strán, v opačnom prípade by nebola zákonodarcom ako zmluvný typ upravená v Obč. zákonníku.

Na základe uvedených skutočností súd prvého stupňa považoval uvedenú zmluvu o poskytovaní plnenia z PDF SLSP zo dňa 16.12.1997 za platnú a účinnú a uplatnený nárok navrhovateľky na zaplatenie sumy vo výške 66,85 eura za obdobie od apríla 2010 do marca 2013 za dôvodný. Odporkyňu tak zaviazal na zaplatenie žalovanej istiny vo výške 2.406,60 eura.

Nakoľko odporkyňa bolo povinná o plnenie podľa zmluvy vyplácať mesačne, vždy k 15-temu dňu každého mesiaca až do dožitia príjemcu (bod 3 zmluvy), dostala sa do omeškania s plnením peňažného dlhu 66,85 eura od 16.04.2010 až do zaplatenia za uvedené obdobie. Navrhovateľke tak súd priznal uplatňovaný úrok z omeškania z dlžnej sumy 66,85 eura. Povinnosť na plnenie dávok splatných v budúcnosti odporkyňi uložil podľa § 154 ods. 2 O.s.p.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a úspešnej navrhovateľke priznal trovy konania vo výške 1.815,67 eura.

Proti uvedenému rozsudku podala odvolanie odporkyňa. Žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a návrh navrhovateľky zamietol alebo aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konania. Pre prípad potvrdenia napadnutého rozsudku odvolacím súdom žiadala, aby odvolací súd podľa § 238 ods. 3 O. s. p. vo výroku rozsudku pripustil dovolanie z dôvodu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, a to o právnej otázke, či sa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, vzťahuje na právne vzťahy založené medzi bankou a fyzickou osobou, zmluvou o dôchodku podľa § 842 Obč. zákonníka. Podané odvolanie odôvodnila odvolacími dôvodmi podľa § 205 ods. 2 písm. a/, d/ a f/ O. s. p. Odporkyňa v podanom odvolaní namietala neplatnosť zmluvy o dôchodku pre jej rozpor so zákonom podľa § 39 a § 842 Obč. zákonníka, ako aj z dôvodu neurčitosti podľa § 37 ods. 1 Obč. zákonníka vo vymedzení dĺžky trvania práva na dôchodok. Ďalej súdu prvého stupňa vyčítala, že nedôvodne vzťahuje zákaz zakotvený v ust. § 27 ods. 8 zákona o bankách len na podnikanie banky. Nevzal však do úvahy, že ust. § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou nemá také obmedzenie a že ust. § 27 ods. 8 zák. č. 183/2001 Z. z. sa pri aplikácii ust. § 119 ods. 3 vzťahuje len na zistenie druhov plnení, ktoré banka ďalej nesmie plniť. Súd prvého stupňa preto vec nesprávne právne posúdil, keď na vec neaplikoval ust. § 119 ods. 3 za bodkočiarkou zák. č. 483/2001, ktoré zakazuje banke všetky činnosti (plnenia), ktoré sú v rozpore s týmto zákonom. Zdôraznila, že toto zákonné ustanovenie nepozná žiadne výnimky pri aplikácii, a teda sa neobmedzuje len na právne vzťahy banky vzniknuté pri výkone bankových činností. Právny vzťah navrhovateľky a odporkyne je pritom vzťah banky a iného subjektu, nakoľko zmluva o dôchodku nebola uzatvorená skôr, ako sa skončil pracovnoprávny vzťah navrhovateľa k odporkyňi. Konajúci súd tiež podľa odporkyne nezohľadnil, že účelom zákona o bankách je regulácia a kontrola bánk, pobočiek zahraničných bánk a iných subjektov s cieľom bezpečného fungovania bankového systému. Aplikácia zákona o bankách na danú vec vyplýva aj z ust. § 1 tohto zákona. Podpora stabilizácie pracovníkov banky, na ktorú slúži aj Podporný dôchodkový fond SLSP, pritom nepochybne súvisí s organizáciou, riadením a čiastočne aj podnikaním odporkyne. Na prejednávanú vec sa preto podľa odporcu vzťahujú ust. § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zák. č. 483/2001 Z.z., ako aj ust. § 575 ods. 1 Obč. zákonníka.

V ďalšom poukázala aj na skutočnosť, že v rozpore s ust. § 27 ods. 8 zákona o bankách sa navrhovateľka voči odporkyňi domáha hospodársky neodôvodneného plnenia, či plnenia zjavne nezodpovedajúceho poskytovanej hodnote, t. j. bez protihodnoty. Pri aplikovaní vyššie uvedených ustanovení zákona o bankách by záväzok zo zmluvy o dôchodku voči navrhovateľke zanikol, ak by predtým existoval, nakoľko plnenie zo zmluvy o dôchodku sa stalo podľa § 575 ods. 1 Obč. zákonníka nemožné, nakoľko banka nesmie poskytovať plnenie bez poskytnutia protihodnoty, ani hospodársky neodôvodnené plnenia. Právne závery súdu prvého stupňa vyslovené v danej veci podľa odporkyne vôbec neprispievajú k ochrane bezpečného fungovania bankového systému, ale naopak dávajú návod na to, ako právne obísť zákaz daný bankám ust. § 119 ods. 3 zák. o bankách, resp. ako obísť zákaz uzatvárania zmlúv za nápadne nevýhodných podmienok obsiahnutý v ust. § 27 ods. 8 zákona o bankách. Odporkyňa mala za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa o trovách konania vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď súd prvého stupňa navrhovateľke priznal náhradu trov konania i za úkon zo dňa 21.03.2013 - zmena návrhu na začatie konania, pričom nešlo o trovy účelne vynaložené na bránenie práva. Zmena návrhom bola podľa jej názoru len dôsledkom zmatečnosti návrhu, keď sa navrhovateľka domáhala vydania iného rozhodnutia vo forme platobného rozkazu a iného rozhodnutia vo forme rozsudku.

Navrhovateľka vo vyjadrení k odvolaniu žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. Opätovne poukázala na právne závery vyslovené v náleze Ústavného súdu SR, II.ÚS 26/2012-33 zo dňa 25.04.2012. Mala za to, že odporkyňa argumentuje ustanoveniami, ktoré sa na prejednávaný právny vzťah nevzťahujú. V súvislosti s námietkou neurčitosti a nezrozumiteľnosti zmluvy uviedla, že nakoľko zmluvu koncipovala odporkyňa, výrazy odporkyňou pozitívne nemožno vykladať na jej ťarchu podľa § 35 Obč. zákonníka. Zo zákona o bankách mala zrejmé, že právna úprava sa vzťahuje aj na niektoré vzťahy súvisiace s činnosťou banky, nevzťahuje sa tak

na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je aj banka, ako je tomu aj pri zmluve o dôchodku. Zo systematického zaradenia § 27 ods. 2 zákona o bankách v šiestej časti zákona, upravujúcej požiadavky na podnikanie banky mala zrejmé, že predmetné ustanovenie sa týka len podnikania banky. Odporkyňa pritom aj 9 rokov po účinnosti predmetných ustanovení vyplácala odporkyni plnenie na základe zmluvy o dôchodku. V súvislosti s namietanou neúčelnosťou trov uviedla, že všetky realizované úkony boli vykonané na účelné bránenie jej práv.

Odvolačný súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie odporkyne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel pritom k záveru, že odvolanie odporkyne nie je dôvodné.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa s odkazom na ust. § 842 Obč. zákonníka správne ustálil, že medzi účastníkmi konania bola dňa 16.12. 1997 platne uzatvorená Zmluva o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu, na základe ktorej sa odporkyňa doživotne zaviazala navrhovateľke vyplácať plnenie z uvedeného fondu vo výške 66,85 eura (2.014,- Sk) mesačne, vždy k 15-temu dňu každého mesiaca až do dožitia príjemcu, počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom začal príjemca poberať starobný alebo invalidný dôchodok Rovnako správne neprihliadol na výpoveď zmluvy danú odporkyňou dňa 26. 10. 2009, z dôvodu jej neplatnosti založenej na tom, že zmluvu uzatvorenú na dobu určitú nie je možné v zmysle ustanovení Obč. zákonníka vypovedať. Opakovanou argumentáciou odporkyne smerujúcou k presvedčeniu súdu, že zmluva bola uzatvorená na neurčitý čas, sa preto nebolo potrebné zaoberať.

Vzhľadom na námietky odporkyne smerujúce k rozporu uzatvorenej zmluvy o dôchodku s ustanoveniami zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách sa súd prvého stupňa prejudiciálne vysporiadaval s otázkou, či právo na plnenie zo zmluvy o dôchodku nezaniklo v dôsledku nemožnosti plnenia podľa § 575 ods. 1 Obč. zákonníka. Správne však uzavrel, že na zmluvný vzťah založený zmluvou o dôchodku medzi odporkyňou (bankou) a navrhovateľkou ako jeho bývalým zamestnancom sa ním namietané ustanovenia zákona o bankách nevzťahujú. Plnenie odporkyne zo zmluvy má, resp. aj malo byť vyplácané z Podporného dôchodkového fondu vytvoreného z použiteľného zisku odporkyne, čo zákon o bankách v žiadnom svojom ustanovení nezakazuje. Zmluva o dôchodku nie je ani zmluvou uzatvorenou za nápadne nevýhodných podmienok pre odporkyňu v zmysle ust. § 27 ods. 8 zákona o bankách, a to aj vzhľadom k jej synalagmatickej povahe a skutočnosti, že navrhovateľka bol dlhoročnou zamestnankyňou odporkyne a uzatvorením zmluvy o dôchodku odporkyňa zabezpečovala len sociálnu starostlivosť o pracovníka odchádzajúceho do dôchodku, čo spadá pod agendu personálneho a sociálneho úseku divízie ľudských zdrojov. Ako správne poukázal súd prvého stupňa, zmluva bola uzatvorená v súlade s účelom Podporného dôchodkového fondu vymedzeným v čl. I. jeho štatútu a nemožno namietat ani jej nesúlad s dobrými mravmi. Nakoľko súd prvého stupňa nenašiel žiaden dôvod absolútnej neplatnosti zmluvy o dôchodku, ktorú odporkyňa preukázateľne prestala plniť, súd návrhu navrhovateľky vyhovel.

Vzhľadom k skutočnosti, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s vyhodnotením prejudiciálnych otázok, ako aj so záverom súdu prvého stupňa o dôvodnosti navrhovateľkou uplatneného nároku, v súlade s § 219 ods. 2 O. s. p. obmedzil odôvodnenie druhostupňového rozhodnutia len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Pre zdôraznenie správnosti záverov súdu prvého stupňa a vzhľadom na odvolacie námietky odvolací súd dopĺňa, že aj napriek tomu, že ustanovenia zákona o bankách, na ktoré poukazuje odporkyňa (konkrétne § 27 ods. 8 v spojitosti s ust. § 116 a 119 ods. 3) sa týkajú podnikania banky a vzťahov banky navonok k tretím osobám (klientom banky) a iným bankám v súvislosti s predmetom činnosti banky (čo vyplýva aj zo zaradenia predmetných ustanovení, na ktoré sa odporkyňa odvoláva, v šiestej časti zákona o bankách upravujúcej požiadavky na podnikanie banky), t.j. nie vnútrozamestnaneckých vzťahov medzi zamestnancom banky a bankou realizujúcou opatrenia sociálnej politiky, uzatvorenú zmluvu o dôchodku nemožno považovať ani za zmluvu uzatvorenú za nápadne nevýhodných podmienok, ktorá by banku zaväzovala na neodôvodnené plnenie alebo plnenie bez protihodnoty. Rentu, ktorú sa banka zaviazala vyplácať svojim zamestnancom súd vníma ako zamestnanecký benefit za hodnoty vytvárané zamestnancami odporkyne počas trvania pracovného pomeru, prijatý za účelom zabezpečenia sociálnej starostlivosti o pracovníka odchádzajúceho do dôchodku. Je preto zrejmé, že sa nejednalo o podnikateľský vzťah banky, ale o realizáciu sociálnej politiky zamestnávateľa. Určitej

účelovosti tvrdení odporkyne v tomto smere nasvedčuje aj skutočnosť, že odporkyňa na základe zmluvy o dôchodku plnila navrhovateľke aj po účinnosti právnej úpravy, na ktorú sa odvoláva.

V súvislosti s námietkou odporkyne, týkajúcej sa neplatnosti či neurčitosti zmluvy odvolací súd poukazuje na to, že predmetná zmluva netrpí neurčitou podľa § 37 ods. 1 Obč. zákonníka či neplatnosťou, nakoľko z predmetnej zmluvy má odvolací súd totožne s názorom súdu prvého stupňa za zrejmé, že doba, na ktorú bola predmetná zmluva uzatvorená a síce na dobu určitú neurčitého trvania, ktorú nemožno ukončiť výpoveďou podľa § 582 ods. 1 Obč. zákonníka, s ktorou skutočnosťou sa vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadal už súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku.

Vzhľadom na vyššie uvedený právny názor vyslovený Ústavným súdom Slovenskej republiky, odvolací súd podľa § 238 ods. 3 O.s.p. nepripustil dovolanie proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu, nakoľko je zrejmé, že odporkyňou nastolená otázka už bola právne riešená Ústavným súdom Slovenskej republiky. Za otázku zásadného právneho významu nie je možné považovať otázku nastolenú odporkyňou či ust. § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené medzi bankou a fyzickou osobou zmluvou o dôchodku, a to z dôvodov, pre ktoré odvolací súd jednoznačne dospel k záveru, že predmetné ustanovenie sa vzťahuje len na podnikateľskú činnosť banky a nie na vzťah založený medzi bankou a jej bývalým zamestnancom zabezpečujúci realizáciu sociálnej politiky a benefitov zo strany zamestnávateľa a jeho internej úpravy v tomto smere.

Pokiaľ sa týka rozhodnutia súdu prvého stupňa v časti priznanej náhrady trov konania odvolací súd námietku odporkyne o neúčelnosti priznaného nároku na náhradu trov konania za podanie navrhovateľky zo dňa 21.03.2013 (č.l. 84), ktorým žiadala o zmenu žalobného petitu o ďalšie splatné dávky dôchodku zo zmluvy o dôchodku vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko navrhovateľka predmetným návrhom reflektovala skutočnosť, že v priebehu konania nadobudli splatnosť ďalšie dávky, ktoré mala odporkyňa navrhovateľke vyplácať na základe zmluvy o dôchodku, a teda rozšírila návrh aj o ďalšiu už splatnú sumu, nakoľko ďalším žalobným petitom sa domáhala zaplatenia v budúcnosti zročných dávok dôchodku podľa § 154 ods. 2 O. s. p.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p. s použitím § 142 ods. 1 O. s. p. a v odvolacom konaní úspešnej navrhovateľke priznal náhradu trov konania za podané vyjadrenie k odvolaniu odporkyne, a to podľa § 10 ods. 1, ods. 3, § 13 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. c/ a § 16 ods. 3 vyhl. č. MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom od 01.07.2013, za jeden úkon právnej služby určený podľa § 10 ods. 3 cit. vyhl. z tarifnej hodnoty veci s najvyššou hodnotou (tarifná hodnota plnenia uloženého druhým výrokom napadnutého rozsudku zistená podľa § 10 ods. 3 vyhlášky je vo výške 4.011,- eur) vo výške 151,05 eura zvýšený o 1/3 sadzby tarifnej odmeny, ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach (tarifná hodnota plnenia uloženého prvým výrokom napadnutého rozsudku zistená podľa § 10 ods. 1 vyhlášky je vo výške 2.406,60 eura), t.j. 1/3 zo 101,25 eura, a teda 33,75 eura. Zvýšená sadzba tarifnej hodnoty predmetného úkonu právnej služby tak predstavuje sumu 184,80 eura, ďalej navrhovateľke priznal režijný paušál vo výške 7,81 eura spolu s 20% DPH. Spolu tak navrhovateľke priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 231,13 eura.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.